

Elly Koster

Vier
het
Leven

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Vier het Leven

ISBN 978-94-6204-190-5

Reeks: CUPIDO - GROOT

© 2016 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn moeder †1997

*Hope is the ability to hear the music of the future
Faith is the courage to dance to it today*

Peter Kuzmic

HOOFDSTUK 1

Soms lijkt het of bepaalde mensen nooit eens genieten van het leven. Niet dat ik me overal juichend doorheen sla, maar sommige mensen lijken in de wieg gelegd te zijn om als eersteklas mopperkont of zeurpiet door het leven te gaan. Ik moet eigenlijk helemaal geen kritiek hebben op andere mensen. Mijn eigen leven ziet er niet bepaald rooskleurig uit en echt genieten komt al heel lang niet meer in mijn woordenboek voor, behalve genieten van voedsel. Ja, voedsel, daar draait het bij om. Dat en James Bond. Vreemde combinatie, ik weet het, maar...

“Faith...”

O, wacht, daar heb je onze oppermopperaar Ton Dalsma. Hij knikt met zijn hoofd in de richting van zijn kantoor. “Zou je even mee willen lopen?” Het klinkt bijna vriendelijk. Dat ben ik niet van hem gewend. Meestal blaft hij mij een commando toe en als ik niet snel genoeg reageer, krijg ik nog eens extra de wind van voren. “Janieke, neem jij de telefoon aan,” zegt Ton voor zijn doen uiterst beminnelijk. De glimlach die hij Janieke toezendt,

spreekt boekdelen. Die glimlach reserveert hij alleen voor haar. Nu moet ik zeggen dat Janieke daar stoïcijns onder blijft. Zij kan zichzelf heel goed redden zonder een naar haar lonkende baas.

Janieke is een van mijn creatieve collega's, vormgeefster van beroep en een vrouw waarbij mannen die haar passeren nog eens over hun schouder kijken. Ze is aardig, dat wel. Ze heeft iets weg van Jennifer Lopez. Met zo'n uiterlijk ben je in mijn ogen een gezegend mens. Ze is een vrouw zoals ik zou willen zijn. Ton Dalsma waagt het niet vervelende opmerkingen tegen haar te maken, alleen omdat ze er zoveel beter uitziet dan menig andere vrouw en ik bij haar in het niet val. Niet alleen bij haar trouwens.

Onder de spiedende blikken van mijn collega's volg ik Ton zijn kantoor in en sluit de deur achter mij. Niemand hoeft te horen wat er gezegd wordt. Met een laatste restje vriendelijkheid gebaart hij met zijn arm ergens in de ruimte. "Ga zitten." Zijn glimlach is alweer verdwenen als hij plaatsneemt achter zijn moderne bureau met glasplaat dat er altijd zo keurig opgeruimd uitziet dat ik me wel eens afvraag waar hij zich de hele dag mee bezighoudt. Of hij weet supergeorganiseerd te werk te

gaan. Dit in tegenstelling tot mijn rommelige werkwijze.

Zodra ik op een van de stoelen ga zitten die voor zijn bureau staan, hoor ik het meubelstuk kraken onder mijn gewicht. Ton schudt zuchtend zijn hoofd en de afkeurende blik die hij mij toewerpt, doet mij bijna ineenkrimpen. Ik zou eraan gewend moeten zijn, maar dat is helaas nog steeds niet het geval. Aan de manier waarop hij nu naar mij kijkt, vrees ik dat ik van zijn kant geen enkele vorm van vriendelijkheid meer hoeft te verwachten.

“Faith...” zegt hij voor de tweede keer. “Laten we niet om de feiten heen draaien, je doet je best, je bent vanuit een bepaald standpunt gezien een goede kracht...”

Vanuit een bepaald standpunt gezien? Wat bedoelt hij? Ik voel me er niet gerust op.

“Maar de manier waarop je werkt roept bij mij de nodige vragen op,” vervolgt hij en kijkt mij fronsend aan, wat hem er niet bepaald aantrekkelijk uit doet zien. Zou hij zichzelf wel eens in de spiegel hebben bekeken terwijl hij fronst? Dan heeft hij plotseling iets weg van een shar-pei, zo’n hond met allemaal rimpels en huidflappen. Dat laatste wordt vooral versterkt door de ietwat hangende wangen

van Ton. Daardoor is het ook moeilijk in te schatten hoe oud hij is. Er doen geruchten de ronde dat hij begin veertig is, maar er zijn er ook die zeggen dat zijn leeftijd ergens rond de vijftig schommelt. Ik staar hem aan en probeer uit alle macht niet aan een shar-pei te denken, voordat ik in een giechelbui uitbarst. Ik vermoed dat het daarvoor niet helemaal het juiste moment is en dus probeer ik mezelf een ernstige gezichtsuitdrukking aan te meten. Ton heeft het niet zo op humor. Om eerlijk te zijn heb ik hem nog nooit echt zien lachen, al die vier maanden niet dat ik hier nu werk. De glimlachjes die voor Janieke bestemd zijn niet meegeteld.

“Je werkwijze is beslist chaotisch te noemen en ik vraag me af of dat bevorderlijk is voor de rest van het team. Orde... structuur, dat zijn hier de sleutelwoorden en ik zie dat bij jou niet in het werk terugkomen.”

Ton kijkt me dusdanig serieus aan dat ik me erg ongemakkelijk begin te voelen en mijn blik verplaatst naar een van de spuuglelijke, hypermoderne schilderijen die achter hem aan de muur hangen. Zogenaamde kunstwerken bestaande uit zwarte, grijze en witte strepen. Saaier dan saai. Net

zo saai als Ton zelf. Had de maker van het schilderij het maar wat kleur gegeven, dan zou het een heel ander plaatje zijn geworden. Veel vriendelijker, veel vrolijker.

Als Ton niet altijd dezelfde saaie, grijze kleding zou dragen, maar wat meer kleur aan zijn outfit zou toevoegen, zou hij er ook vriendelijker en vrolijker uitzien. Zou zijn vrouw hem daar niet attent op maken? Of lijdt zijn vrouw ook aan een bepaalde vorm van kleurenallergie? En sluiten zijn kantoor en kunstwerken daarbij aan. Of heeft hij geen vrouw? Toch is het vreemd dat hij, gezien zijn beroep, zo weinig fantasie lijkt uit te dragen. Maar de buitenkant zegt natuurlijk niets over de binnenkant. Daar ben ik zelf het levende bewijs van.

Behalve de schilderijen hangt er een serie afbeeldingen van door het bedrijf gemaakte ontwerpen aan de muur. Dat is tenminste iets.

“Dus heb ik besloten je nog één kans te geven.”

Huh? Ik schrik op uit mijn afgedwaalde gedachten. Eén kans? Heb ik iets gemist?

“Zoals ik net al noemde, ben je op een bepaalde manier een goede kracht en als je nu eens extra je best doet om meer geordend te werken zodat niet iedereen horendol van je wordt, dan zou het nog

iets kunnen worden,” besluit Ton zijn relaas. Horendol? Van mij? Sinds wanneer is dat? Ik kijk Ton hoogst verbaasd aan. “En anders...?” vraag ik bedeesd.

Ton schraapt gewichtig zijn keel. “En anders moet ik het dienstverband helaas beëindigen.” Zijn shar-pei rimpels verdiepen zich nog meer.

“O...” zeg ik geschrokken. “Ik eh... ik ga echt proberen meer geordend te werken, heus...” De wanhoop klinkt door in mijn stem en ik ben ook echt ten einde raad.

Na via een uitzendbureau diverse baantjes aangepakt te hebben, was ik aan de ene kant sceptisch en aan de andere kant dolblij dat ik hier, bij het reclamebureau van Ton, als receptioniste aan de slag kon gaan. Bij gebrek aan beter moest hij mij wel aannemen. Natuurlijk had hij liever iemand in dienst genomen die er veel representatiever en vooral slanker uitzag, in plaats van de 138 kilo wegende zesentwintigjarige vrouw die zichzelf voorstelde als Faith van Deursen. Die over zo goed als geen zelfvertrouwen beschikt en wat uiterlijk betreft absoluut niet aan de algemeen heersende normen en verwachtingen van een receptioniste voldoet. Die haar bureaustoel laat kreunen en

steunen en ziet dat de klanten aan de balie hun best doen niet naar haar te staren.

Ik kon het ook niet geloven toen Sonja, van het uitzendbureau, mij vertelde dat ze deze vacature voor mij gevonden had. Ik dacht dat het als grap bedoeld was, maar Sonja bleek bloedserius te zijn. Voor die tijd werkte ik bij een koeriersbedrijf. Helaas maakte ik met het bij de zaak behorende busje te veel brokken en als gevolg daarvan kwamen de te bezorgen pakketten te laat op de plaats van bestemming aan. Naar die baan kon ik dus verder wel fluiten. En dáárvoor had ik een job als caissière in een supermarkt, totdat de kassa door mijn toedoen diverse keren van slag raakte en ik de lopende band op hol liet slaan. En daarvoor... Ach, laat maar, wat heeft het voor zin om alles op te rakelen. Ik ben gewoon een pechvogel. Een dikke, vette pechvogel.

“En misschien dat je je wat fleuriger zou kunnen kleden in plaats van al dat zwart,” stelt Ton voor. Wat! Nota bene ‘grijze muis’ Ton die zoiets durft te zeggen! Ik draag vaak zwart omdat het afkleedt. Toch knik ik naar hem. Wat kan ik anders?

“Dat was het, wat mij betreft.” Ton pakt een map van zijn klinisch uitziende bureau en keurt mij

geen blik meer waardig. Ik sta met enige moeite van de stoel op en schuifel met de gedachte aan die ene laatste kans zijn kantoor uit. Nogal verslagen loop ik terug naar mijn plaats achter de balie. Grote kans dat ik binnenkort weer op zoek moet naar een nieuwe werkplek.

“Alles goed?” Janieke kijkt mij bezorgd aan. Ja, ze is echt aardig en dat maakt het juist zo moeilijk. Ik had liever gehad dat ze gemeen was, een echte bitch, dat ik een hekel aan haar zou hebben. Dat zou de situatie vergemakkelijken. Dan zou het een opluchting zijn om hier niet meer te hoeven werken. Maar niets van dit alles is het geval en ik moet met deze situatie om leren gaan én met de eisen die Ton mij gesteld heeft.

* * *

Bij thuiskomst trek ik me het gebeuren nog steeds veel te veel aan en doe ik wat ik zo vaak doe, ik dompel mezelf tijdelijk onder in een andere wereld. Een wereld waarin ik mij gelukkiger voel dan in het echte leven. Een wereld waarin ik stevast mijn idool Daniel Craig tegenkom. En dat maar een paar klikken met de afstandsbediening van

mij verwijderd.

Ik zoek een dvd uit, installeer me languit op mijn okergele tweezitsbank en richt de afstandsbediening op mijn tv. Even later rolt Daniel vanaf het scherm met veel geweld mijn kamer binnen, zijn goedgebouwde lichaam verpakt in een stijlvol, donker pak en een smetteloos wit overhemd, zoals een echte James Bond betaamt. Hij houdt een wapen gericht op boeventuig van de ergste categorie. In zijn staalblauwe ogen en aan zijn krachtige gelaatstrekken valt geen greintje angst te bespeuren. Er is een dame in het spel. Een dame in nood. Natuurlijk is er een dame in nood. 007 heeft altijd het geluk aantrekkelijke, in nood verkerende dames tegen het welgevormde lijf te lopen. En in mijn fantasiewereld ben ik die aantrekkelijke, in nood verkerende dame. Slank, met lange benen en een taille en kapsel waar Sylvie – voorheen Van der Vaart – Meis jaloers op is. Mijn lichaam is een ode aan de vrouw in de ijsblauwe, lange satijnen halterjurk met het bijna onfatsoenlijk diep uitgesneden décolleté, dat door mijn push-up beha uitstekend tot zijn recht komt, en de idem dito split die bijna tot mijn heup reikt. Ik wankel voor de verandering eens niet op de torenhoge hakken van mijn

chique schoenen maar loop als een volleerd mannequin in de richting van Daniel. Nee, lopen is niet de juiste omschrijving, ik zweef in slow motion naar hem toe. Mijn haar golft als een fluweelzacht, donkerbruin gordijn achter mij aan en ik kijk Daniel met een zwoele blik vanuit mijn verleidelijk opgemaakte ogen aan. Mijn mond met de vurige, kersenrode kleur iets geopend alsof ik ademloos toekijk hoe hij het opneemt tegen elke vorm van misdaad en onrecht. “Daniel...” mompel ik.

Plotseling klinkt er een schel geluid, mijn deurbel, en Daniel, mijn grote idool, verdwijnt – poef – onverbiddelijk uit mijn woonkamer. Ik staar een moment verdwaasd naar mijn tv-schermbild waar geheim agent 007 zich midden in een achtervolging bevindt. Mijn fantasie is weer eens hopeloos op hol geslagen. In mijn fictieve wereld beleven Daniel en ik samen de meest spannende en vooral opwindende avonturen. Dan wil ik nog maar een ding, met hem...

Voor de tweede keer onderbreekt die rottige bel mijn erotisch getinte verlangens. Ik hijs me van mijn tweezitsbank omhoog en waggel allesbehalve als een volleerd mannequin naar de voordeur.

“Ja?” blaf ik geïrriteerd zodra ik de deur open en recht in het gezicht van een schriel mannetje kijk dat eruitziet als een te oude puber. Het mannetje draagt een helm en een kort moment flitst het door me heen dat er een buitenaards wezen bij mij op de stoep staat in plaats van de pizzabezorger die mijn bestelde lekkernij komt afleveren.

Wat een anticlimax in vergelijking met Daniel! Als hij pizzabezorger zou zijn, zou hij door elke vrouw het huis binnen gesleurd worden en niet eerder mogen vertrekken dan dat zij verzadigd was. Maar dan niet van de pizza.

“Uw pizza, mevrouw,” zegt de bezorger met een te zware stem voor zijn postuur. De blik die hij van de kartonnen doos naar mij laat glijden, spreekt boekdelen. Waarschijnlijk is het niet zijn bedoeling dat ik kan zien wat hij denkt en het kan me ook helemaal niet schelen wat voor gedachten ik bij hem oproep.

Ik betaal hem, gris de doos uit zijn handen en gooi de deur met een te harde klap achter hem dicht. Het kan me dus wel iets schelen wat hij denkt. Het is van mijn lichaam af te lezen dat ik van fout voedsel hou.

Terug in de woonkamer zie ik dat James Bond zich

ondertussen moet melden bij M, het hoofd van de geheime dienst, maar dat zal me nu een zorg zijn. Ik heb de film al meerdere malen gezien, net zoals alle andere films waarin Daniel meespeelt. Ik ben een nogal hardnekkige Daniel Craig-fan, maar dat valt in het niet bij al het andere waar ik een nog veel grotere en hardnekkigere fan van ben: lekker eten.

Laat ik er eerst eens bij gaan zitten. Een paar kus-sens in mijn rug, de pizzadoos op schoot en de deksel openen. O, ruik toch eens, die zalige geur van al die verrukkelijke ingrediënten die een pizza zo onweerstaanbaar maken.

Ik heb een probleem en dat is niet Daniel Craig. Het probleem is dat ik Faith ben. Mijn ouders hebben mij een Engelse naam gegeven, ook al is mijn familie zo oer-Hollands als het maar kan. Faith vonden ze een mooie naam. Vertrouwen, geloof, zoiets betekent het. Ze hadden er alle vertrouwen in dat ik zou opgroeien tot de vrouw die ik in mijn fantasiewereld heb gecreëerd. De wereld waarin Daniel mij komt redden. De wereld van de slanke en aantrekkelijke vrouwen. De vrouwen die het ver kunnen schoppen in de 'echte' wereld, als ze dat zouden willen. Ik had liever een Hollandse

naam gehad, zoals: Nienke, Roos of Sanne. Zolang het maar geen Faith is. Zolang er maar geen verwachtingen aan mijn naam gekoppeld zijn.

Ik vermoed dat ik als hun enige dochter mijn ouders heel erg in hun vertrouwen heb beschaamd omdat ik niet diegene ben geworden die ze voor ogen hadden, mijn naam niet waardig ben. Faith... De ironie.

Ik ben geen enigst kind, ik heb namelijk een broer, Eduard, of Ed, zoals hij genoemd wordt. Hij woont in België en helaas zien wij elkaar niet zo vaak, maar als ik daar ben, dan is het feest. Hij houdt van lekker eten, net als ik. En zijn vrouw en hij toveren altijd allerlei lekkers op tafel waar ik niet van af kan blijven. Het zou ook niet beleefd zijn om niets te nemen.

Maar nu eerst de pizza. Ik neem een hap van een pizzapunt en de vette kaas hangt in lange, dunne draden tussen mijn mond en de doos in. Met mijn tong trek ik de draden naar binnen en besef heel goed dat ik daarmee meteen de calorieën naar binnen haal. Maar daar wil ik niet te veel bij stilstaan. Ik moet toch iets eten? Nee, correctie, ik mág iets eten.

Ik mag mezelf troosten met de altijd betoverende

Daniel Craig en een geurige, smakelijke pizza. Bovendien is het vrijdagavond. Uitgaan doe ik niet, dus vier ik het begin van het weekend op deze manier.

O ja, en na de pizza neem ik nog wat van dat pecan-karamelijs dat ik gisteren heb gekocht en duw de gedachte dat ik spijt ga krijgen van alles wat ik nu naar binnen werk, direct naar de achtergrond. Spijt is voor later.

* * *

Spiegels. O, wat haat ik die dingen! Toch sta ik de volgende ochtend voor de spiegel. Niet voor de passpiegel. O hemel, nee! Alleen het idee al! Daar durf ik al jaren niet meer in te kijken. Ik kan de confrontatie met het spiegelbeeld van mijn eigen lichaam niet meer aan. Ja, hooguit tot aan mijn schouderpartij en daar houdt het mee op. Als ik naar mijn eigen lijf kijk, word ik ongelukkig. Of, nog ongelukkiger. Meestal voel ik me helemaal niet gelukkig, voel ik me onzeker en bang. Bang voor mijn lichaam. Voor wat zich daarbinnen afspeelt. Dat kan nooit veel goeds zijn. En bang voor eenzaamheid. Want wie wil er nu een vrouw als ik?

Ik weet dat ik iets aan mijn situatie kan veranderen, dat ik mezelf kan veranderen, maar stop die wetenschap het liefst zo ver mogelijk weg. Ik ben daar niet toe in staat, heb er de wilskracht niet voor. Dan moet ik al dat lekkere eten laten staan, al die zalige koeken en gebakjes, de chocolade, de chips, het roomijs, de pizza's...

Dan heb ik niets meer waarop ik me kan verheugen, wat mij kan troosten. Ik heb geen man, geen vriend die troostend zijn armen om me heen slaat en zegt dat hij van me houdt zoals ik ben. Wel gehad, een vriend dan. Hij, Wietse, sloeg met moeite zijn, in mijn geval, te korte armen om mij heen maar zei nooit meer dat hij van me hield. Nooit meer. Hij zei dat als ik niet mijn best zou doen om minder te eten, om af te vallen, hij niet meer met de situatie om kon gaan. Hij zei dat ik met mijn leven speelde en dat hij dat niet langer kon aanzien. O ja, Wietse heeft, wat eetgewoontes betreft, regelmatig geprobeerd mij op andere gedachten te brengen, maar zonder resultaat. Dus is het, goed beschouwd, mijn eigen schuld dat ik alleen ben achtergebleven en dat ik last heb van zowel depressieve buien als eetbuien en dat ik een reusachtig minderwaardigheidscomplex heb. Na Wietse

heb ik nooit meer een andere vriend gehad. Zodra er een man een beetje te dicht bij mij in de buurt komt, haak ik af. Er kunnen echt geen mannen bestaan die mij leuk en aantrekkelijk vinden.

Het enige wat ik mooi vind aan mezelf is mijn lange haar, glanzend donkerbruin met een lichte slag erin. In een bepaalde lichtval lijkt het op het haar van vrouwen uit een haarkleur- of shampoo commercial. Maar ja, wat heb ik aan mooi haar als ik er voor de rest niet uitzie? Oké, mijn lichtgrijze ogen kunnen er ook wel mee door, maar het probleem met mijn ogen is dat ze meestal nogal treurig de wereld in kijken. Mijn eetverslaving heeft ervoor gezorgd dat ik op allerlei vlakken onaantrekkelijk ben geworden.

De vrouw met de ernstige gezichtsuitdrukking die mij vanuit de spiegel aankijkt, zou ik het liefst de rug toedraaien. Ik zie dat ze somber is en bang en ontevreden. Waar is de Faith die ik graag zou willen zien? Een Faith met schitterende ogen, een gulle lach, een Faith met levenslust. De Faith die ik zou willen zijn.

Ik constateer een vage rimpel op mijn voorhoofd. Die zat er eerst nog niet. Dat weet ik zeker. Ook dat nog, denk ik mistroostig. Nog even en ik zie eruit

als mijn baas, Ton Dalsma.

Ik poets mijn tanden en hijs mezelf in een elastische, donkergrijze broek en een wijdvallende, zwarte blouse. Het is weekend, dus ik hoef geen rekening te houden met de kleurrijke wensen van Ton. Zijn er eigenlijk nog wel fleurige kledingstukken in mijn kast te vinden? Ja, maar die pas ik al lang niet meer. Er zit niets anders op dan een paar nieuwe outfits aan te schaffen die er vrolijker uitzien dan wat ik nu draag.

Maar eerst breng ik een bezoek aan de supermarkt. Die zit gelukkig vlak om de hoek en in een mum van tijd loop ik achter mijn winkelkar. Daarbij besef ik dat er aan elk supermarktbezoek een schaduwzijde zit. Het winkelende publiek kijkt nogal eens heimelijk naar mij en let op wat ik in mijn winkelkar deponeer. Elk supermarktbezoek levert mij een *déjà vu* op. Ik heb het allemaal eerder meegemaakt: de kijkende mensen, de denkende mensen. En ik koop alleen maar dingen die ik echt nodig heb.

Maar goed, ik vergaar ingrediënten voor de avondmaaltijden, zoek chips uit, koeken, chocolade, frisdrank, wijn en zodra ik langs de vriezer loop, verdwijnt er een bak stroopwafelijs in mijn

kar omdat ik de bak pecan-karamelijs gisteravond vrijwel ongemerkt, tijdens het tv kijken, bijna leeg heb gemaakt. Toen Wietse nog bij me woonde, at ik een halve bak ijs leeg. Nu hij bij mij weg is, blijft er meestal maar een klein restje ijs in de bak achter. Het is hetzelfde als met chocolade, het werkt zo troostgevend. Voor even dan. Daarna kan ik wel janken. Janken omdat ik alleen ben en omdat het me voor de zoveelste keer niet gelukt is mezelf te beheersen. Ik heb dus niet alleen last van déjà vu's, maar ook van vicieuze cirkels waaruit ik niet kan ontsnappen.

Met een diepe zucht controleer ik of alles wat ik nodig heb in de kar ligt. En dan moet ik nog langs de broodafdeling. Leuke man, die van de broodafdeling. Altijd beleefd, altijd vrolijk. "Hallo, Faith," zegt hij glimlachend zodra hij mij in het vizier krijg. Op zijn smetteloze, witte uniformjasje prijkt een naambordje met de naam 'Bram'.

"Hallo, Bram." Hij is een van de weinigen waarbij ik niet bang hoeft te zijn dat hij mij vreemd vindt. Ik ken hem al sinds mijn kinderjaren. Hij woonde vroeger bij ons in de straat, dus dat naambordje is niet aan mij besteed. Hij is een paar jaar ouder dan ik ben.

Ik was als kind al dikker dan ieder ander kind, maar daar maakte Bram nooit een punt van. Waar andere kinderen mij vanwege mijn postuur nog wel eens pestten, nam Bram het altijd voor mij op. Hij heeft mij tijdens mijn jeugd overal doorheen gesleept. Ik vond hem toen al sympathiek en was stiekem verliefd op hem. Hij was slank, had een indrukwekkende bos lichtbruin, krullend haar en lieve, blauwe ogen. Die lieve, blauwe ogen heeft hij nog steeds en veel dikker is hij nooit geworden, maar zijn krullen zijn gekortwiekt. Ik had nooit gedacht dat hij als bakker aan de slag zou gaan. Hij lijkt me meer een type voor... Tja, ik weet het niet precies.

Bram legt een paar nog warme broden in de schappen neer. Wat ruikt dat zalig!

“Wat zit je haar leuk,” merkt Bram op. Dat is typisch Bram. Die merkt dingen op die anderen niet zien. Anderen zien alleen dat ik dik ben.

“Dank je,” zeg ik, blij dat ik mijn haar heb gewassen en een extra borstelbeurt heb gegeven. Ik pak een brood dat nog warm aanvoelt uit een van de schappen en leg het in mijn winkelkar. Dan valt mijn blik op een doos met een halve rijstevlaai erin die in de koelvitrine staat. O, heerlijk! Ik ben

dol op rijstevlaai! En ik weet zeker dat ik die hier nog niet eerder heb zien staan.

“Is dit nieuw?” vraag ik zo argeloos mogelijk en wijs naar de doos met vlaai terwijl ik mijn best doe niet meteen mijn arm ernaar uit te strekken, de doos op te pakken en in de kar te deponeren.

Bram knikt. “Ja, en hij smaakt... Nou ja, dat moet je eigenlijk zelf proeven.”

Kijk, dat vind ik zo fijn aan Bram, het maakt hem niet uit wat ik meeneem. Hij gunt mij al dat lekkers. De vlaai lonkt naar mij en, nu Bram heeft gezegd dat ik het zelf moet proeven, pak ik de doos uit de vitrine en zet hem in mijn winkelkar.

“Heb je misschien iets te vieren of... eet je die alleen op?” Bram wijst naar de rijstevlaai.

“Eh... ik eh...” stotter ik. Waarom vraagt hij dat? Hij bemoeit zich nooit met mijn eetgewoontes. Ik voel dat ik rood word en ik wend een beetje gegeneerd mijn hoofd van hem af.

“Vind je het goed als ik vanavond bij je op de koffie kom?” hoor ik hem plotseling vragen. “Dan kunnen we samen een stuk vlaai nemen. Ik heb hem ook nog niet geproefd.”

Hè? Mijn hoofd schiet omhoog en ik kijk Bram hoogst verbaasd aan. Hij is nog nooit bij mij thuis

geweest. “Je... je bedoelt...” O, waarom kan ik nooit uit mijn woorden komen op momenten dat ik dat wil! “Ja... ja, dat lijkt me leuk,” weet ik er nog net uit te persen en glimlach naar hem.

“Oké, laten we zeggen rond een uur of acht,” stelt hij voor.

“Eh... ja... dat is goed,” zeg ik, helemaal van de kaart door deze onverwachte ontwikkeling en ik geef hem meteen mijn adres, voordat ik dat vergeet en hij mij niet weet te vinden én mijn telefoonnummer, voor het geval dat.

Bram zet mijn nummer in zijn telefoon. “Mooi, dan zie ik je vanavond.” Hij glimlacht naar mij en keert zich weer om naar zijn broden en gebak.

Ik heb een date, besef ik. Ik heb een date! Met Bram! Die lieve Bram, hij vindt mij leuk! Ik kan het me niet voorstellen dat een man mij daadwerkelijk leuk vindt en toch is het zo. Normaal gesproken durf ik niet eens te daten, maar met Bram is het anders omdat hij mij accepteert zoals ik ben. Ik kan en durf het bijna niet te geloven. Zo heb ik last van een supersombere bui en zo is er plotse-ling iets om naar uit te kijken, krijg ik een leuke man over de vloer.

Blij begeef ik me naar de kassa. Nadat ik mijn aan-

kopen betaald heb en in mijn boodschappentrolley heb gepakt, bots ik bij het verlaten van de supermarkt tegen een man aan die door de schuifdeur binnenkomt.

“Hé, kijk eens uit, dikkerdje.” De man werpt een geïrriteerde blik op mij en loopt hoofdschuddend de supermarkt in.

“Sorry!” roep ik hem na. Negen van de tien keer voel ik me vreselijk wanneer iemand een dergelijke opmerking plaatst, voel ik me onzekerder worden dan ik al ben en heb ik zin om me voor de rest van de dag te verschuilen en nooit meer tevoorschijn te komen. Op dit moment kan het me even niets schelen wat iemand tegen me zegt. Ik heb een date met Bram! Mijn dag kan niet meer stuk. En ik heb haast. Ik moet nog op zoek naar leuke en vooral fleurige kleding. Vanavond wil ik er op mijn best uitzien. Dat zal nog een hele opgave worden, maar ik ga de strijd aan.

Misschien zijn de armen van Bram ook niet lang genoeg om mij helemaal te kunnen omhelzen maar dat geeft niet. Bram is gewoon Bram, mijn jeugdliefde. Ik weet niet eens of ik eigenlijk nog verliefd op hem ben, maar doet dat er iets toe? Wat niet meer is, kan terugkomen. Volgens mij voel ik

al een soort van vlinders in mijn buik. Of heb ik gewoon trek in eten? Allebei, besluit ik in een uiterst goede stemming. Alsof ik een date heb met Daniel Craig haast ik me eindelijk eens een keer vrolijk naar huis terug.